

De fremmede - Experiment 369 bog 1

Susanne Aalling Ovesen

© 2024

Forlag: Hi Reader, Danmark, www.hireader.dk

Redaktør: Katja Berger

Omslag og layout: miblart.com

Grafisk layout: Simon Zander, simonzander.dk

Korrektur: Maria Fuhlendorff

Tryk: Scandinavian Book, Århus

1. udgave, 2. oplag 2024

ISBN 978-87-94320-54-2

Det er ikke tilladt at kopiere fra denne bog uden tilladelse fra forlaget. Det er tilladt at citere med kildeangivelse i anmeldelser.

SUSANNE AALLING OVESEN

DE
FREMMEDE

EXPERIMENT 369

HI READER

1.

Gruset knaser under bildækkene, da jeg langsomt kører op ad den lille vej mod mine forældres sommerhus. De velkendte fyrretræer og lyngens grønne farver plejer at have en beroligende virkning på mig, men ikke denne gang. I stedet sitrer en uro gennem kroppen, og hjertet banker så hårdt i brystet på mig, at jeg føler, det snart vil springe. Jeg forstår det ikke. Sommerhuset har altid været mit tilflugtssted, men nu virker det ildevarslenende.

Hvorfor kan jeg ikke være i fred her?

Foran huset standser jeg bilen, og den går i stå med et suk. Jeg klapper kærligt det gamle instrumentbræt. Den brugte Ford Escort var en gave fra mine forældre, da jeg fyldte 20 for et par måneder siden. Den kom med visheden om, hvor stolte de var af mig, og at jeg havde fortjent den. Jeg har på fornemmelsen, at de snarere vil være sikre på, jeg husker at komme hjem en gang imellem, når jeg først starter på universitetet.

Jeg trækker vejret dybt, fokuserer på fuglenes energiske sang og vinden, som får træernes grene til hviskende at blande sig i naturens kor. Alt virker velkendt, men jeg har svært ved at trække vejret. Uroen vokser i mig, og den nervøse energi får min hud til at dirre.

Ikke igen!

Med panden mod rattet lukker jeg øjnene og koncentrerer mig om at trække vejret roligt. Da jeg atter løfter hovedet og kaster et blik i bagspejlet, snor et rødt mærke sig vej hen over panden på

mig. Mine hænder ryster så meget, at det er svært at få nøglen ud af tændingen, og jeg kæmper for at tage kontrollen tilbage.

Min mor havde ikke været vild med idéen om, at jeg ville tage ud til sommerhuset alene. Stod det til hende, havde jeg festet sammen med mine klassekammerater, eller vi skulle som minimum have fejret det i familien, sådan som jeg havde fortjent.

Gad vide, om hun selv tror på det? filosoferer jeg og tager et par dybe indåndinger. Jeg har aldrig behøvet at arbejde særlig hårdt i skolen – jeg er overbevist om, at hun godt ved det.

Da jeg har styr på mig selv, stiger jeg ud af den gamle bil. Forhåbentligt vil det føles normalt, når jeg er kommet indenfor.

De slidte, men rene fliser på gulvet er knækket flere steder, og fyrretræspanelerne er ikke længere lyse og fine, men nærmest gulbrune af ælde. Jeg lukker øjnene og snuser ind. Støvet og de gamle træpaneler dufter velkendt, mens en snert af sol, bare tæer og masser af is blander sig. Minderne får mig til at smile.

Jeg passerer det lille soveværelse og lader blikket glide hen over det store billede, som nærmest fylder den ene væg. Det forestiller Vesterhavet og stranden, som ligger tæt på sommerhuset. Det er syv år siden, jeg malede det, og det er begyndt at falme, som alle andre glade minder herfra.

Turen gennem sommerhuset byder på flere gamle minder. Billeder, jeg har malet i mine utallige weekender herude, som psykologen og mine forældre var enige om var godt for ”mit skrøbelige sind”. Nu hænger de indrammede minder som en påmindelse om, at jeg aldrig har været som de andre børn i klassen. Violer og hybenroser, detaljeret tegnet og malet med akvarelblyanter, hænger på væggene i stuen. Mit blik glider over nogle få af blomsterbillederne, hvor mine brødre med barnlige strøg har forsøgt at efterligne mine egne. Ifølge Rasmus og Kasper kan jeg ikke gøre meget galt. Sammen med dem føler jeg mig altid lidt mere normal.

Glasdøren ud til terrassen giver udsyn til volden og de vildtvoksende hybenbuske, der beskytter huset. Duften af lyng, hybenroser og fyrretræ strømmer mig i møde, da jeg skubber døren op.

Det skal nok blive godt, forsøger jeg at overbevise mig selv om. Men uroen gnaver stadig i mig, da jeg rundt om huset passerer de vilde hybenbuske i et flor af pink og hvidt. Snart vil roserne forvandle sig til lækre hyben.

”Hej, Sophia.”

Med et sæt lader jeg sportstasken med tøj dumpe ned på jorden og snurrer rundt mod lyden. Gerts ansigt spejder gennem hybenbuskene, der næsten skjuler vores grund for naboens.

”Hej,” hilser jeg med et tilbageholdt suk og retter på den slidte læderrygsæk, der hænger over skulderen.

”Er du alene?”

Jeg nikker til ham gennem hybenbuskene.

”Kom endelig og sig, hvis der er noget, vi kan gøre. Pia og jeg vil gerne hjælpe.” Ordene, der forlader hans læber, står i stærk kontrast til det afmålte blik, han kaster rundt omkring mig. Følelsen af ubehag emmer fra ham som en mistroisk nervøsitet. Jeg kan næsten smage den.

Alligevel nikker jeg, denne gang med et mere anstrengt smil. Diskret samler jeg tasken op igen.

I det mindste er vi begge lige ukomfortable, tænker jeg og skynder mig at vinke høfligt, inden jeg haster tilbage mod husets sikkerhed.

Da jeg var lille, havde jeg svært ved andres følelser, men det var først senere, det gik op for mig, at andre ikke havde det på samme måde. At det ikke var *normalt* at kunne læse andres følelser så tydeligt. Det gjorde mig især ulykkelig, når min mor sagde, at det ikke gjorde noget, og at jeg ikke skulle lytte til andre, når det nu var så tydeligt, at hun både var bekymret, men også flov over mig.

Taskerne dumper jeg på gulvet i soveværelset uden at besvære

mig med at pakke ud, før jeg fortrækker ud i baghaven. Den gamle træstol trækker jeg ud i solen på græsplænen, og med et par dybe indåndinger synker jeg ind i mig selv.

Hvorfor siger folk ikke bare, hvad de virkelig føler? tænker jeg frustreret for gud ved hvilken gang. Det er umuligt for mig at forstå andre mennesker.

Stadig bevidst om, hvad der foregår omkring mig, kan jeg høre solsortens sang i træet lige over mig, og at en anden svarer fra nabogrunden. Svagt mærker jeg solen, som varmer min hud, og en irriterende flue, som kravler rundt på min arm. Jeg prøver at koncentrere mig og mærke efter – prøver at forstå mine egne følelser.

Intet sker. Utålmodigheden river i mig. Der dukker ikke noget op, ingen billeder, ingen fornemmelser. Intet!

Lysten til at sparke noget, måske stolen, er overvældende, men i stedet kommer jeg på benene og lader det gå ud over nogle af de hundredvis af mælkebøtter i græsset.

Da jeg har raset ud, er mine sandaler fulde af mælkebøttesaft.

Perfekt, nu er de ødelagte.

Jeg når ikke ind i sommerhuset for at vaske saften af, før hele min krop stivner midt i en bevægelse. Hjertet galoperer så voldsomt i brystet, at jeg er i tvivl, om det kan klare tempoet. Jeg gisper efter luft og svajer, synker åndsfraværende på knæ i det halvhøje græs.

Der er nogen – eller noget – det er helt sikkert. Kan det være årsagen til, at jeg har reageret så voldsomt i den sidste tid?

Det er svært at få kontrol over mit åndedræt. Påvirkningen er kraftfuld, men alligevel kan jeg ikke få det til at passe. Den giver mig ikke den vante forventningsfulde og nervøse følelse. Det, jeg føler lige nu, er en mere påtrængende energi, jeg ikke har oplevet før, og som går ind og lægger sig rundt om hjertet og strammer til.

Tusindvis af små nåle prikker mig i nakken. Sådan føles det i hvert fald.

Det er tæt på.

Jeg ser op med et ryk og kigger mig omkring. Tomt. Men det giver ikke mening. Instinktet tager aldrig fejl.

Jeg lader blikket løbe over volden, eftersøger enhver bevægelse derude. Så standser luften i halsen på mig. En kold gysen strømmer ned ad ryggraden og får hårene til at rejse sig på armene.

En mørk skygge forsvinder lynhurtigt over volden og om bag de buskelignende fyrretræer.

Sommerhuset er ikke langt fra et fredet område, og det kan selvfølgelig være et af de mange rådyr, som befinder sig i området. Jeg plejer bare ikke at reagere på rådyr, og det var heller ikke en dyreskikkelse, jeg lige så. Det er jeg helt sikker på.

Men hvad var det så?

Et langt sekund sidder jeg som forstenet. Angsten over det ukendte sender rystelser gennem kroppen. Jeg springer op og stormer ind uden at se mig tilbage. Terrassedøren smækker bag mig, febrilsk famler jeg med låsen, inden jeg endelig hører det betryggende klik. Med hånden solidt plantet på døren stirrer jeg ud gennem glasset, tæller til 10 igen og igen, mens jeg får følelserne under kontrol.

Så retter jeg mig op, skyder hagen frem.

Ikke om noget skal have lov til at ødelægge mit fredelige eksil!

Stille åbner jeg terrassedøren og stikker næsetippen ud. Selvfølgelig er der ingenting, og jeg føler mig temmelig dum.

Langsomt lister jeg udenfor, mest i trods, men vover mig ikke langt fra døren. Jeg skæver nervøst mod venstre, hvor vinden får fyrregrenene til at bølge og sende flimrende skygger mod jorden. Hver gang en skygge løber hen over græsset, mærker jeg panikken prikke mig i nakken. Det er jo absurd. Jeg aner ikke engang, om der var noget. Alligevel er det betryggende, at de omkringliggende huse er fyldt med mennesker. Jeg er pludselig glad for, at Gert og hans kone er herude, og at jeg ikke er helt alene. Forundret rynker jeg brynene af tanken.

Nå, sådan føles det altså at have den trang.

Den er ny for mig.

På terrassen sætter jeg mig så tæt på døren, at det kun vil tage få sekunder at nå den. Det føles som det bedste kompromis. Jeg behøver ikke se på et ur for at vide, at klokken er omkring syv. Min fornemmelse for tid er temmelig god, og da jeg først kommer til at tænke på mad, knurrer min mave insisterende for at fortælle mig, at jeg ikke har spist siden morgenmaden.

Jeg hverken orker eller vover at bevæge mig op i byen lige nu, så menuen bliver, hvad end skabene rummer. Jeg stirrer utilfredst fra posen med havregryn til makrellen i tomat og det triste knækbrød. Men sulten vinder, og stående ved køkkenbordet spiser jeg makrellen direkte fra dåsen og knaser det tørre knækbrød mellem tænderne, mens fjernsynet kører i baggrunden.

Det ligegyldige program om en eller anden almindelig danskers liv minder mig kun yderligere om mine egne særheder. Det meste af mit liv har jeg været alt for bevidst om forskellen på mig og alle andre, som for eksempel den midaldrende dame, der toner frem på tv'et med sin søn. Der er selvfølgelig de fysiske forskelle som mit lidt for smalle ansigt og mine alt for lange arme og ben, der slet ikke matcher hendes. Men der er også min overdrevne følsomhed, når det kommer til andre menneskers følelser. Den, der får folk til at flygte fra mig.

Måske er det derfor, jeg har valgt at søge ind på psykologistudiet. Jeg håber på at få svar på bare et par af mine spørgsmål om andre mennesker.

Jeg slukker for tv'et og mærker stilheden, det efterlader. Hjertet hamrer i brystet på mig, hurtigt og uregelmæssigt, og det sitrer i hele kroppen. Jeg holder vejret et øjeblik, inden jeg lader luften sive ud over læberne. Meget intenst, men helt anderledes end

det, jeg oplevede for et par timer siden. Denne følelse er ikke skræmmende, snarere en ubevidst forventning, der får energien til at rulle gennem mine blodårer. Jeg har oplevet den før – flere gange, især de sidste par måneder – men aldrig så intenst eller tæt på som lige nu.

Med bankende hjerte vandrer jeg op og ned ad gulvet for at løslade energien fra kroppen. Halsen snører sig sammen og gør det svært at synke. Spyttet samler sig i munden. Mine hænder begynder at ryste.

Jeg tager et glas og fylder det med koldt vand. Små dråber skulper ud over kanten og rammer ydersiden af glasset, da jeg løfter det med et rystende tag. Først tager jeg nogle små slurke, så vandet ikke skal sætte sig fast i halsen. Derefter drikker jeg hurtigt to store glas vand, inden jeg med et tilfreds suk stiller glasset på bordet.

Det hjælper faktisk lidt.

Da jeg vender mig rundt, rammer min højre hånd glasset, som fortsætter ud over kanten. Uden at tænke over det griber jeg det, før det er faldet mere end et par centimeter. Jeg stivner kortvarigt, inden jeg minder mig selv om, at jeg er alene. Der er ingen til at blive skræmt over, at jeg reagerer hurtigere, end de tænker.

Jeg trækker vejret dybt, prøver at falde til ro og skæver over mod det store vindue ud til haven. Energien strømmer mod mig derudefra. Men modsat i eftermiddags, hvor den mørke energi gav mig et instinktivt behov for at flygte, er jeg draget mod denne her med sådan en intensitet, at det overvælder mig. Små, sorte prikker danser for mit blik og tager pusten fra mig.

Svimmel lader jeg mig langsomt glide ned ad skabslågerne, ned på det kølige linoleumsgulv, som afgrænser køkkenområdet. Med knæene trukket op foran mig lægger jeg panden mod dem. Energien omslutter mig stadig og trænger sig på. Jeg byder den velkommen og lader den komme helt tæt på. Den fylder mig

op indefra og giver mig en følelse af nærhed, som jeg aldrig har oplevet før. En altopslugende følelse, der både skræmmer mig og gør mig tryk, og som jeg ikke aner, hvordan jeg skal reagere på. Så jeg lader den blot komme.

Først da den fortager sig, bliver jeg bevidst om, at den har udfyldt det hul, som sidder dybt inde i mig. Jeg har lært at leve med, hvor anderledes og alene jeg er. Men nu hvor noget eller nogen for første gang har udfyldt hullet, føles savnet pludselig dobbelt så stort.

Besværet kommer jeg på benene og opdager, at mørket er faldet på. Ikke så mærkeligt, at mine ben snurrer af at have været foldet sammen så længe. Aftenmørket gør det svært at skelne konturerne, men det gør ingen forskel. Jeg kan alligevel føle meget mere, end mine øjne kan fortælle mig. Energien er helt væk nu, og den knugende ensomhed breder sig i mit bryst. Tårerne triller stille ned over mine kinder, ude af stand til at stoppe igen.

Med en hurtig bevægelse griber jeg om gardinerne og trækker dem for. Skærmer mig selv mod mørket og ensomheden.